

E atât de târziu tată...

Agafia

E atât de târziu, tată!
nu pot să-ți mai spun...
nu pot să mai adun anotimpuri cu tine...
fiecare clipă-ți soarbe risipirea,
privesc trupul sufocat de cer,
ca și cum aș asculta prevestirea,
ca și cum mi-aș vedea recompunerea
dispre azi spre ieri.
nu știu ce mă doare mai mult,
frica sau plecarea.
între țărână și cer,
plutește dragostea ta pentru mine;
ești aici,
fără formă fără glas,
te recunosc,
îți respir transparența
cu fiecare pulsație
a acestei inimi în care aștepti
să fiu asemeni ție,
să nu mă uiți!
cum să te uit, tată?
cum să nu te uit, străine?
deschide ochii și privește!
timpul definitiv în care
trăiești de acum,